

De danske Baptistmenigheders
Forenings-Konferents,

holdt i den frederikshavnſke Menigheds For-
samlingshus i Glimsholt

den 5. og 6. Juni 1885.

Et Udtog af Protokollerne i Konferentsens Møder.

Nakſov.

Trykt i Skjeldſkovs Enkes Bogtrykkeri.

1885.

Ifølge Indbydelse fra den frederikshavnske Menighed, afholdt de døbte Christne i Danmark deres aarlige Missions- og Forhandlingsmøde i denne Menigheds nyopførte Forsamlingshus i Glimsholt, den 5. og 6. Juni d. A. Mødet tog sin Begyndelse første Dags Morgen Kl. 8 derved, at Mødets Forstander, P. Andersen, foreslog Psalmen 601 af Engen. Han læste derpaa Fil. 2 og ønskede, at Enhver i denne Forsamling maatte være bejælet af den Aand, som gik igjennem dette Kapitel. Han antog, at der vare Nogle tilstede, som gjorde sig store Forhaabninger om at høre og erfare noget Herligt i denne Konferents; men muligt, at der ogsaa vare Nogle, som saa med Mistillid paa en saadan Sammenkomst. Maatte de Første ikke blive bestæmmede, og de Sidste blive saa oplivede, at de ønskede, vi kunde saa en saadan Sammenkomst hvert Aar.

Efter at der endnu var holdt Bøn af Br. S. Knudsen, valgtes Br. M. Larsen ved Stemmesedler til Konferentsens Formand, N. Larsen til Viceformand og Brd. J. P. Hansen, B. Jensen, L. Christoffersen og E. Dahl, til at nedskrive Forhandlingerne.

M. Larsen, som derpaa indtog Formandspladsen, sagde bl. A.: „Jeg takker Brødrene for den Tillid, de have stænket mig ved saa at sige eenstemmigt at vælge mig til Formand. Gid jeg ikke maatte gjøre denne Tillid tilfamme. Jeg beder Brødrene at støtte mig. Lad os tale og handle som for Guds Ansigt. Vi skulle gjøre ham Regnskab for Alt, hvad vi tale og gjøre, ogsaa paa denne Konferents. Det er første Gang, der holdes Konferents i den frederikshavnske Menighed; maatte vi holde den saaledes, at naar vi adstilles, Ingen da skulde sige:

„Aldrig mere Konferentse!“ men at vi Alle maatte sige: „Gid vi snart maatte samles igjen!“ Vel vide vi, at Betsignelsen skal komme fra Herren, men det beror jo ogsaa paa det Sindelag, med hvilket vi ere samlede.“ — Rnyttende sig til Rom. 7, 18: „Willien har jeg vel, men at udrette det Gode formaar jeg ikke“, sagde han endnu bl. A.: „Jeg for mit Bedkommende har den bedste Willie til at lede Forhandlingerne paa den rette Maade, men Evnen eller Dygtigheden fattes mig. Vi ere dog ikke alene komne sammen for at forhandle, men for at se hverandre, bede med hverandre og glædes med hverandre. Gid det dog ikke maa blive derved, at vi ville, men at vi ogsaa maa faa Maade til at udrette Noget til Guds Ære. Vi maa ikke rejse hjem igjen med den Beljendelse: Willien til at udføre gode Beslutninger havde jeg vel, men Modstanden var for stor. Vi bør rejse hjem med den faste Overbevisning, at Gud var med os, og at han nu vil hjælpe os at udføre alle gode Beslutninger. Et vide vi, at ville vi selv være glade og føle os lykkelige, saa bør det være vor Bestræbelse at gjøre Andre glade. Lad os ikke saare eller ringeagte hverandre; men have Ærbødighed for hverandre; thi det er Herren velbehageligt.“

Det første og sidste Vers af Psalmen 36 blev derpaa affungne, hvorpaa to Brødre bade.

Det Spørgsmaal blev derpaa først fremsat, om en Mand, som tidligere havde bivaanet en af vore Konferentser og som endnu ikke tilhørte vort Samsfund, maatte, ifølge sit Ønske, overvære vore Forhandlinger.

Efter nogle enkelte Udtalelser, tillodes det ham at være tilstede under Konferentsens Forhandlinger.

Der blev derpaa optaget en Fortegnelse over de tilbedeværende Brødre, som vare mødte for at deltage i Forhandlingerne. Følgende Brødre havde iidsfundet sig: Fra Aalborg: Chr. Larsen; fra Falster: B. Jensen; fra Faaborg-Egnen: J. Larsen; fra Frederiks-bavn: P. Andersen, S. Knudsen, J. E. Ingvad og S. Henriksen Kringselborn; fra Hals: N. Svendsen og Agel

Peteresen; fra Jetsmark: E. Jensen, A. Jensen og Andre; fra Kjøbenhavn: M. Larsen, Halberg og S. Roulund; fra Langeland: S. Hansen; fra Lolland: N. Larsen; fra Løgstør: P. Sønder og Jørg. P. Christensen; fra Dure: J. A. Petersen; fra Saaby: E. Dahl; fra Slagelse: H. Larsen; fra Sjødaalborg: Chr. Nørgaard, J. Jensen, L. Christoffersen og J. Bæk, og fra Vejle: J. P. Hansen. Desuden havde en Mængde Gæster, og deriblandt: Thomas Jensen fra Chicago, C. Andreasen fra Greenaa = Egnen, Andr. Jensen og P. C. Sørensen fra N. Suede Menighed, indfundet sig.

Dagsordenen blev nu fastsat saaledes, at Møderne skulde tage deres Begyndelse om Morgenens fra Kl. 8 til Kl. 11³/₄ Formiddag, og fra Kl. 2¹/₂ til Kl. 6¹/₂ om Eftermiddagen. Fredag Aften Kl. 7¹/₂ skulde der afholdes offentlig Forsamling af Brd. E. Dahl fra Sjælland og H. Larsen fra Slagelse, og Lørdag Aften Missionsmøde af Brd. J. P. Hansen fra Vejle og M. Larsen fra Kjøbenhavn. Disse Forsamlinger skulde slutes præcis Kl. 9.

Til at ordne de **Spørgsmaal**, der vilde blive fremlagde til Forhandling, valgtes derpaa Brd. S. Knudsen, J. A. Petersen og Chr. Nørgaard, og til at efterse det af Brd. P. Jensen og Andreas Arissen i Vandløse Menighed reviderede Regnskab af Br. M. Larsen valgtes Brd. Chr. Larsen og L. Christoffersen.

Som **Komitee til at bestemme Missionærernes Lønning** valgtes endvidere: Brd. S. Knudsen, Chr. Nørgaard, J. A. Petersen, Hans Larsen, M. Larsen og E. Jensen.

Der blev derpaa afgivet **Beretninger fra de forskellige Menigheder**. Ifølge disse gaar det endnu bestandig smaat med Fremgangen i de fleste Menigheder, og Grunden maa for en stor Del søges deri, at vi baade fattes Vidler og Mænd til at virke udad paa de store uopdyrkede Egne. Desuden er det jo ogsaa en Sandhed, som

ikke kan skjules, at vi trænges allevegne af de i Landet herskende Partier, som alle ere enige om at forhindre vore Grundsætningers Udbredelse og Fremgang. Af de afgivne Beretninger ere korte Udtog optagne i Evange-
listens Juli-Nummer, hvorfor de forbigaaes her.

Da Beretningerne vare afgivne, bemærkede Br. M.
Larsen:

Vi forstaa endnu ikke rigtig at afgive Beretninger; nogle ere for korte og andre for lange. Vi klage over Tørhed og ringe Fremgang, og vi have maaft Grund dertil; men alligevel bør vi dog ikke forsage. Det falder mig ind at minde om en kort Sang, som en Broder ved en lignende Lejlighed lærte nogle ligeledes klagen-
de Brødre. Den lød saaledes: Bliv ved, bliv ved! Bliv ved, bliv ved! Og Brødre, naar vi gjøre dette, og ikke bruge kunstige Midler; men i Tro og Tillid til Gud arbejde i Overensstemmelse med hvad Bibelen lærer, og bruger den paa rette Maade, saa skulle vi sikkert høste i sin Tid. Dersom vi saa Guds Ords Sæd med Graad, saa skulle vi visseligen høste med Frydesang. Vi arbejde jo for Herren og bruge vi det rette Mittel, Bibelen, saa skal Betsignelsen ikke udeblive. Høre vi op med at være et lidende og foragtet Folk, saa er det forbi med os. Da kunde vi vel saa et Slags Udbredelse, men hvad kunde det nytte os, naar Herren saa ikke vilde kjende sig ved os.

Jeg vil med et Par Ord minde om de hjemkaldte Brødre, Græse og Ryding. Med Hensyn til den første, da kunne vi sige: Betsignet er hans Minde! Han døde blandt sine Brødre og med et herligt Vidnesbyrd om den Naade, Herren havde bevist imod ham. — Br. Ryding var Danmarks ældste Baptiste. Han har prædikeret i over 40 Aar. Da han var en af Banebryderne, saa har han været i Fængsel to Gange og maattet lade sig sit Guds frarøve for Troens Skyld. Paa Bornholm blev hans Virksomhed især velsignet, og i det Hele taget var han utrættelig i sin Missionsgjerning som Kolsportør

og Striftuddeler blandt Søfolk. Han havde dog ogsaa sine Svagheder, og for dem tugtede Herren ham. I de tre Aar, han laa paa sit Sygeleje, var det ofte mørkt for ham. Hans Død var stille, og vi haabe han er gaaet til de Saliges Hvile.

I Henseende til den Evangeliske Alliance, som blev afholdt i Kjøbenhavn sidste Sommer, vil jeg bemærke: Stjøndt vi Baptister ikke bleve vel set, saa kunde man dog ikke helt udelukke os. Vi haabe dog, at nogle af Fordommene imod os hævedes. Da der ved en Lejlighed var Tale om Baptisternes Forhold til Alliancens i England, ytrede den gamle Dr. Kalkar: At det var en anden Sag der, thi der havde Baptisterne en 200-aarig Historie. Naar de først havde dette her, vilde de ogsaa blive betragtet anderledes end nu.

Konferentsen udtalte nu sin Bedrøvelse over, at den jetsmarkste Menighed ingen Afordnede havde sendt, og ligeledes derover, at der ikke en Gang var kommen en Skrivelse til Konferentsen fra Menigheden paa Bornholm.

Efter at der endnu var taget Bestemmelse om, at Protokollen ogsaa skulde trykkes i dette Aar, men dog neppe i saa forkortet Form som i Fjor, sluttedes Formiddagsmødet med Bøn af Br. J. Larsen fra Nørremøllegaard.

Mødet Fredag Eftermiddag Kl. 2 $\frac{1}{2}$ tog sin Begyndelse med Afhyngelse af de to første Vers af Ps. 425 og Bøn af Br. L. Christoffersen.

Man begyndte nu de egentlige Forhandlinger, og det første Spørgsmaal, der kom paa Bane var **Missions-sagen.**

Formanden mindede om, at da vi havde mange Sager at forhandle, maatte vi altid, for at kunne blive færdige dermed, holde os til selve Sagen, og tillige burde

jo kun En tale ad Gangen. Sidste Aar valgte vi en Missionskomite, som skulde regulere Virksomheden. Denne, som bestod af Brd. Chr. Nørgaard, L. Henriksen og N. Hansen, valgte under sig Br. N. Hansen til Formand, og han har sendt os en Skrivelse over deres Virksomhed.

Denne Skrivelse blev nu læst og var en Redegjørelse for Missionskomiteens Virksomhed i det afvigte Aar. Ligeledes blev der læst en længere Skrivelse, som Br. N. Hansen havde sendt til Konferentsen om Missionen. Slutningen af den indeholdt følgende Forslag:

1) At Foreningen fortsætter sin Virksomhed med kun en Missionær, og at dertil vælges en Broder, som er villig og stiftet til, hvor som helst og paa enhver Maade, som kan tjene Formaålet og som han anvises, at virke efter bedste Evne ved Foredrag, Husbesøg, Traktatuddeling, Salg af Bibler og andre Skrifter, og saa lang Tid af Aaret, det paa nogen Maade kan lade sig gjøre.

NB. Ster dette, saa vil „Ingen nægte, at en Arbejder er sin Løn værd, og Ingen binde Munden til paa den Dre, der tærsker.“

2) At Foreningens Kasserer tillige som Leder af Missionen staar Konferentsen til Ansvar for, hvorledes dens Interesser blive varetagne, eller paa anden Maade sørger for, at Missionen har Nogen, hos hvem Missionæren kan søge Raad i sine Foretagender og til hvem han stadig maa indsende sine Meddelelser.

3) At Menighederne gruppere sig og drive Missionsvirksomhed efter bedste Evne og Skjøn.

Efter at disse Skrivelser vare læste bemærkede Formanden: Det er indlysende nok, at vor Missionsvirksomhed har en Fejl, og denne er lettere at se end at rette. Jeg har Medlidenskab med Missionærerne, thi de kunne ikke være alle Steder og vanskelig efterkomme alle Fordringer, der rettes til dem.

N. Larsen: Det er let sagt, der er Fejl ved vor Missionsvirksomhed; men denne Fejl vilde vist helt falde bort, naar der blot blev en Mængde Sjæle omvendte,

hvor Missionærerne virke. Saa blev der sikkert ikke klaget over deres Virksomhed; men nu staar det jo hverken til dem eller til os andre at omvende Folk. Man gjør derfor sikkert for store Fordringer til dem og deres Virksomhed. Jeg tror, vi burde have flere Missionærer og at de burde opholde sig i længere Tid paa hvert Sted; thi det er ofte Tilfældet, at naar de have virket et Sted en Tidlang og ligesom fremkaldt lidt Køre, saa komme andre Prædikanter, naar vore forlade Pladsen, og høste, hvad hine have saaet.

Formanden mente, at vi for Djebkliftet ikke kunde tage Beslutning om Missionærernes Virkemaade. Dette vilde vi senere komme til, naar Lønningskomiteen havde været samlet denne Sag angaaende. Han vilde derfor foreslaa, at vi gif til Forhandlingen om det fremlagte.

1. Spørgsmaal: Kunde vi ikke samle os om en Kjøbstadmission?

Formanden viste hen til, at vi havde gjort alt for lidt for Kjøbstæderne. Der vare de store Byer: Aarhus og Odense, i hvilke der saa godt som intet var virket. Vi burde en Gang gjøre et Forsøg i en saadan By, og saa se at fortsætte Virksomheden der i længere Tid, ligesom Apostelen Paulus gjorde det i sin Tid, da han forblev to eller tre Aar paa saadanne Steder. Vi kunne sikkert, naar vi ville tage alvorligt fat paa Sagen, understøtte en Missionær til at gjøre et Forsøg med Virksomhed i en Kjøbstad eller maaste i to, som f. Ex. i Horsens og Aarhus.

J. Jensen mener, at Menighederne i Danmark ere fremstaaede derved, at Brødre have taget Bolig og virket paa deres Omraade. Hele Aarhus Stift er mere forsvømt end selve Aarhus; thi der er slet ikke virket. Det vil være for dyrt for os, med de Midler vi have at paa-begynde en Kjøbstadmission, men derimod burde vi se at udstrække vor Virksomhed noget mere til de uopdyrkede Egne omkring i Landet, hvor der endnu slet ikke er virket.

M. Larsen fremholder, at Kjøbstadmissionen altid

har lønnet sig bedst, og det baade i Henseende til derfra at kunne virke ud paa Landet saavel som i Henseende til at faa en fast Mission, naar der ellers blev virket paa rette Maade, og ligeledes til at yde Bidrag til Guds Riges Sag.

B. Andersen bemærker, at de havde virket i længere Tid i Frederikshavn, dog uden at se nogen egenlig Frugt. Derimod havde de høstet velsignede Frugter af Virksomheden paa Landet. Han troede, at Landmissionen passede bedst for os med vore smaa Kræfter og Pengemidler.

J. Jensen mener, at vi kunne ikke sammenligne os med Methodisterne, som erholde saa megen Understøttelse fra Amerika og som tillige ere i Besiddelse af Mænd, der kunne optræde i Kjøbstæderne. Desuden vil Folk ogsaa hellere høre dem end os, da deres Lære og Menighedsorden har mere Lighed med Kirkens.

J. A. Petersen siger: Det er vanskeligt for os at bestemme vor Herres Gjerning, især da vor hidtilværende Virksomhed ikke har været heldig. Paa Fyen have Methodisterne ogsaa haft deres Mission paa Landet, men da den ikke har baaret megen Frugt som ved Trolleborg, saa have de nu flyttet den til Kjøbstæderne, hvor de nu virke som i Odense, Svendborg og Faaborg. Fra Kjøbstæderne virke de nu ud paa Landet, og deres Mission har stor Fremgang. Lad os som Baptister ogsaa se at tage os lidt mere af Kjøbstæderne, og lad i det Mindste en af vore Missionærer forsøge en Virksomhed i en bestemt By. Vi spille vore smaa Kræfter ved saaledes at lade dem rejse fra Sted til Sted. Lad dem hellere tage fast Ophold i en Stad og virke der, og under Guds Ledelse vil det blive til Betsignelse.

H. Roulund: Vi bør ikke blot lægge en Grundvold i en eller anden Kjøbstad, men bygge videre fort, saa vil vor Herre nok velsigne sit eget Værk.

M. Larsen glæder sig over, at flere Brødre tale for Kjøbstadmissionen, hvilken vi fremfor alt bør se at

optage. Vel kan det være sandt, at Folk visse Steder hellere høre Methodisterne end os, idet de ikke ere saa afvigende fra Kirkens Lære i Henseende til Daaben og deslige som vi, men Methodisterne have aldrig gjort os nogen Skade. Ikke saa saa af deres Medlemmer ere blevne optagne i vore Menigheder, medens vist sjelden nogle af vore Medlemmer ere gaaede til dem. Lad os se til at begynde en Virksomhed i Kjøbstæderne. Menighederne paa Landet maa saa se at hjælpe sig selv med de Prædikanter, de have, og ikke vente paa at saa Besøg af tilrejsende Missionærer.

J. Jensen: Hvorfor jeg taler for Landsmissionen, er, fordi vi have saa saa Midler. At virke paa Landet, som hidtil, er os ikke saa betydeligt, dels fordi vi kunne samles frit omkring i Husene hos vore Søstende og dels fordi vi kunne betjene os af Brødre som have deres jordiske Forretninger at passe ved Siden, og af hvilken de kunne leve. I Henseende til Kjøbstadmissionen stiller Sagen sig derimod helt anderledes. Der skal lejes en Sal, som er kostbar, og Broderen, der skal lede Forsamlingerne, maa have en større Understøttelse.

N. Larsen: Sikker er det, at det er en Fejl i vor Missionsvirksomhed, at vi ikke have Kjøbstæderne til Udgangspunkt for vor Virksomhed. Havde vi Penge til ret at understøtte dem for, saa var det det Rette, at baade J. P. Hansen og B. Jensen virkede i Kjøbstæder.

J. P. Hansen omtaler Betsignelsen, som var udgaaet fra Aalborg og Kjøbenhavn. Fra Aalborg vare i sin Tid de forskjellige Menigheder fremstaaede omkring i Jylland, og fra Kjøbenhavn vore Menigheder omkring paa Sjælland. Han vilde foreslaa at ansætte Br. B. Jensen i en af de sydlige jytske Kjøbstæder.

E. Dahl taler om, at Menighederne paa Sjælland have begyndt en Virksomhed i Holbæk. De have lejet en Sal, og Mange indfinde sig at høre Guds Ord. Vi have allerede set Frugt deraf, idet flere Sjæle staa Sandheden nær. Missionen er vor Livssag, men vi føle os

trykkede, fordi vi ere bange for, at vi ikke tage rigtig fat paa Sagen, Man har talt en Del om, hvad der er heldigt i Henseende til Missionsvirksomhed; men se vi hen til Jesu Befaling, da var den, at de skulde begynde i Jerusaleem, altsaa i en Kjøbstad, og det er vistnok altid heldigt for os, at vi tage Exemplet op efter Apostlerne og rette vor Opmærksomhed paa Kjøbstæderne. De bleve rigtignok udrustede med den Helligaand, saa at de derved bleve særligt stikede til den store Gjerning, og det er sikkert denne „Kraft fra det Høje“, som vi fattes til vor Virksomhed.

M. Larsen: Vi fattes sikkerlig ogsaa Bevidstheden om vort Ansvar for Guds Riges Udbredelse, især i Kjøbstæderne. Dersom vor Herre kom og spurgte os: Har Du gjort for mit Rige, hvad Du kunde? Hvad skulde vi saa svare ham? Herren vil tilvisse fordre det af ham os betroede Pund tilbage med Renter. Enhver lægge Ansvaret paa sig selv og spørge: Gjør jeg, hvad jeg kan gjøre for Guds Sag? Vi skulle ikke saameget se hen til de Andres Samsunds Virksomhed som til vor egen. Gjøre vi, hvad vi kunne? Bidrager jeg til Guds Rige, hvad jeg kan, og beder jeg for det som jeg bør, og offrer jeg for det, hvad der er min Pligt? Maatte vi komme dertil, at vi kunde give Tiendebelen af vor Indtægt til Herrens Sag; vi ville da saa de nødvendige Penge ind til Virksomheden for Guds Rige.

J. P. Hansen mener, at hvis vi skulde gjøre Forsøg med en Kjøbstad-Mission, saa kunde vi lade den dertil ansatte Broder gjøre Forsøget i to.

M. Larsen fremsatte derpaa det Spørgsmaal, om vi skulde gjøre Forsøg med Virksomhed i to nyeste Kjøbstæder?

Dette blev besvaret med Ja og derpaa vedtaget af Konferentsen.

2. Sp. Om at udsende en Søndagsstolemissionær.

M. Larsen tror ikke, at vi for Tiden kunne gjøre det og foreslaar, at vi vente et Par Aar og saa skrive til

Brødrene i Amerika, at de sende os Br. Broholm tilbage som Søndagsstolemissionær, og at de saa tillige lønne ham som saadan. Broholm havde baade Kjærlighed og Gaver til denne Gjerning.

J. Jensen mener heller ikke, at vi for Øjeblikket have Midler til at udsende en Søndagsstolemissionær for.

Halberg spørger, om vi ikke kunne udsende Br. J. B. Hansen til denne Gjerning.

H. Koulund siger, at dersom vi kunne handle i Tro, saa komme Pengene nok ind dertil. Jo mere vi give ud til Guds Sag, des flere saa vi i Lommen.

M. Larsen tilføjer: Sikkert er det, at dersom vi beholde Noget af hvad vi skyldte vor Herre, saa er det Tyvekoster. Lad os ikke have bandsat Guds i vore Huse, ikke beholde det, der hører Herren til. — Men kunne og ville vi lønne en Søndagsstole-Missionær?

J. A. Petersen mundede om, at der i denne Henseende burde gøres alt muligt for Børnene i Hjemmet. Der burde Forældrene ad Kjærlighedens Vej søge at indprente dem Agtelse baade for Bibelen, Bønnen, Forsamlingsgang og for sand Christendom i sin Helhed. Skete dette ikke, saa var Søndagsstolen ikke i Stand til at udføre det, der forsømtes i Hjemmet.

Konferentsen udtalte sig derpaa for, at man for Tiden ikke saa sig i Stand til at udsende nogen Søndagsstolemissionær.

3. Sp. Kan den danske Forening gjøre noget for den dansttalende Befolkning i Nordflævig?

J. B. Hansen siger, det er vanskeligt for os at komme til Slesvig og arbejde der af politiske Grunde.

Efter at nogle enkelte Brødre havde udtalt sig om denne Sag, vedtog Konferentsen at sende vore Søstende i N. Slesvig en af vore Missionærer, endog indtil 3 Maanedes om Aaret, naar de i den Tid, han opholdt sig hos dem, betalte det til vor Foreningskasse, som det kostede at holde ham der i den nævnte Tid. Dette blev altsaa 100 Kr. for hver Maaned.

4. Sp. Fra Hals Menighed fremsførtes nu det Ønske, at den, som i de sidste 2 a 3 Aar, kunde faa Hjælp af de tre Nabomenigheder, eller om Konferentseu kunde komme den til Hjælp paa anden Maade?

Brødre fra de nærliggende Menigheder udtalte sig derhen, at de ikke ret vel vare i Stand til at fortsætte med at sende Prædikanter til Hals Menighed, fordi de selv havde saa mange Prædikepladse at vedligeholde.

Man udsatte Forhandlingen om denne Sag indtil videre.

5. Sp. Begjæring fra Vejle om Hjælp.

Et Brev deraf blev læst. Indholdet deraf var, at Menigheden der paa Grund af Dødsfald og Bortrejse var i stadig Aftagen. Derfor ser den sig ikke i Stand til, ved Siden af de store Udbetalinger, den har til Kapelfonden i Hamborg, at støtte Br. J. P. Hansen med det Tilstræffelige til hans og hans Families Underhold. Han havde derfor tænkt at rejse et andet Sted hen, hvor han kunde bruge sin Profession. Han vilde dog besøge Sødstende i Vejle et Par Gange om Aaeneden, naar de vilde betale hans Rejse dertil; men selv om dette skete, saa var dette ikke engang den halve Tid af Aaret, at han var hos dem. — Da de byggede Huset, havde de Trang til det. Hvad der er sket, kunde de ikke forudsæ, og de haabede ogsaa en Gang endnu at faa Brug for Kapellet til deres Forsamlinger, hvad de jo dog ogsaa havde, især til deres Søndagsskole.

Ogsaa denne Sag blev udsat til senere.

6. Sp. Om at støtte en Kolportør i Kjøbenhavn.

M. Larsen meddelte, at der allerede var en Kolportør i Kjøbenhavn, som var ansat af det brittiske Bibelselskab, men hans Løn var saa lille. Kolportørvirksomheden var af stor Betydning i Kjøbenhavn. Der kom jo Folk alle Begne fra, som derved kunde blive forsynede med Guds Ord. Det vilde allerede være at støtte den nævnte Kolportør, naar Brødrene toge deres Bibler og Testamenter hos ham. Desuden har jeg tænkt paa, om

vi ikke kunde give ham de 100 Kr. af Foreningskassen, som Br. Chr. Petersen faaer, og saa i Stedet for understøtte Br. Petersen med 100 Kr. af Understøttelseskassen.

B. Jensen mindede om, at gl. Br. A. M. Hansen ogsaa burde have en lille Understøttelse af sidstnævnte Kasse.

M. Larsen foreslaar, at vi give Br. Chr. Kristiansen i Kjøbenhavn de 100 Kr. af Foreningskassen, som Br. Chr. Petersen nu faar, og til Gjengjæld understøtte Br. Petersen med 100 Kr. af Understøttelseskassen, samt give Br. A. M. Hansen 50 Kr. aarlig af samme Kasse.

Der blev sagt, at det, Br. Christiansen skulde have, burde henstilles til Lønningsskomiteens Bedømmelse.

Konferentsen vedtog derpaa, at Understøttelseskassen fra nu af skulde begynde sin Virksomhed, og at Br. Chr. Petersen i N. Eskildstrup skulde have 100 Kr. aarlig af den, og Br. A. M. Hansen, Langeland 50 Kr.

7. Sp. **Hvem bør være de Regjerende i Menighederne?**

M. Larsen fremhæver, at en Guds Menighed er Christi Repræsentant paa Jorden, og at den som saadan altjaa selv, i sin Helhed som Menighed, bør være den regjerende. Ved Sagers Forhandling bør Menigheden, saavidt muligt være samlet, og ved Afstemninger bør de alle stemme, naturligvis for eller imod en Sags Fremme efter deres Overbevisning. Naar blot 4 eller 5 eller lidt flere af Medlemmer stemme, saa blive disse de Regjerende, og med Tiden gaar saa Regimentet over til Forstanderen, som bliver den eneste Regent i Menigheden. Ved Udelukkelse kan der bæres over med, at Enkelte afholde sig fra at stemme, men ellers bør, saavidt muligt, Alle stemme.

B. Andersen understøttede det Sagde.

S. A. Petersen: Der gives enkelte fremtrædende Personer, som gjerne drage Andre efter sig og som derfor let komme til at lede Afstemningen, medens Andre komme til at sukke og græde derover. Bor Br. M. Lar-

sen har sagt: den eneste Glæde, vi have her i Livet, er at gjøre Andre glade, særlig at gjøre Guds Børn glade ved at gjøre dem godt. Dette bør Medlemmerne ogsaa erindre overfor deres Lærere og Forstandere. Guds Ord siger, at de vaage over Menigheden som de, der skulle gjøre Regnskab, og det var godt, om de kunde gjøre dette med Glæde og ikke sultende; thi dette er Menigheden ikke gavnligt. Menighedens Medlemmer burde ogsaa betænke dette.

B. Jensen: Jeg har tænkt meget over denne Sag, siden jeg en Gang overværede et Menighedsmøde, i hvilket kun 6 eller 7 Medlemmer kunde formaas til at afgive deres Stemme. Jeg tror, det vilde være heldigt at bruge Stemmesedler.

B. Sønder: Jeg har erfaret, at Mange undertiden udeblive fra Menighedsmøder, fordi de tro sig fri for Ansvar, naar de holde sig borte. Disse tage dog fejl; thi det er deres Pligt som Medlemmer at indfinde sig ved Menighedsmøderne. Jeg tror ogsaa, det var godt at indføre og bruge Stemmesedler.

M. Larsen: Man kan afgive sin Stemme ved Hjælp af Sedler som naar man i Fortiden kastede Stene i Urnen. Biblen omtaler den Raade at stemme paa. „Jeg vil give ham en hvid Sten“, siger den. Det brugtes, naar man var for en Sag, men en sort Sten, naar man var imod den. Afstemningen er en saare vigtig Ting. Jeg tror dog ikke, at Lederne bør stemme. Men det maa lægges Medlemmerne alvorlig paa Sinde, at det er deres hellige Pligt at afgive deres Stemme.

J. Jensen: For at Medlemmerne ikke skulde lade sig lede af Forstanderens Mening, bør denne ikke være saa fremtrædende med den. Naar han fremlægger en Sag for Menigheden, da bør han ikke med det samme udtale sin Mening og arbejde for at faa den gennemført. — Man kan være forvisset om, at de Medlemmer, som ikke ville stemme, men forholde sig tavse i Menig-

Heden, de ere ikke de tavse udenfor den, men tvertimod de stærkeste Kritikkere.

H. Aringelborn: Jeg har ofte holdt mig tilbage fra at stemme, fordi jeg ikke har været vis paa, at jeg har forstaaet Sagen.

M. Larsen: Sagerne blive ofte tvetydige, fordi der tales for meget om dem. Ved en Sags Behandling bør Forstanderen modarbejde, at Følelserne sættes i Bevægelse. Se vi hen til Guds Ords Orden i denne Henseende, da læse vi i Apostlernes Gjerninger i det 15. Kapitel, at „Apostlerne og de Ældste kom sammen for at overlægge Sagen“; men da dette var sket, hedder det: „Da besluttede Apostlerne og de Ældste med al Menighed“. Vi se altsaa, at Menigheden i sin Helhed med dens Ældste og Lærere var den afgjørende, og ikke et Enkelttal i Menigheden. Er det sandt, at en Menighed kan tage fejl, da er det end mere sandt, at den Enkelte kan det.

Konferentsen tror, at det er ethvert Medlems Pligt, forsaavidt deres Samvittighed tillader det, at afgive sin Stemme, naar Menigheden fattet Beslutninger, og giver tillige det Raad, at Forstanderen paalægger Medlemmerne at stemme.

8. Sp. Bør enhver Guds Menighed ikke have i det Mindste een Forstander? Hvis saa er, hvad bør gøres, naar en saadan mangler?

S. Hansen: Enhver Forening, af hvad Slags den end er, maa have en Formand, Leder eller Styrrer. En Guds Menighed maa ligesaa; det er efter apostolisk Vis at „beskikke Ældste i hver Menighed“ (Ap. Gj. 14, 23). Paulus underviser Timotheus om, hvorledes de Ældste, han skulde indsætte, burde være beskafne (1. Tim. 3. 2. Tim. 2, 2), og Titus efterlod han paa Kreta, at han skulde „indrette, hvad som fattedes, og indsætte Ældste i hver Stad“ (Tit. 1, 5). Saa snart en Hob, enten liden eller stor, blev troende og døbt, saa ordnedes de til Samfund, og Ældste blev dem beskiftet. Blev en Mand og

Hans Hus døbt, saa benævnedes det strax for en Menighed (Rom. 16, 5), og Manden blev Forstander. — Nu have vi her til Lands flere Menigheder uden Forstandere, og nogle af dem have i flere Aar staaet saaledes; dette er ikke overensstemmende med det ny Testaments Hus-holdning. Noget bør gjøres for at raade Bod paa denne Mangel. Ethvert Medlem af Herrens Hus, og særlig vedkommende Menigheder bør lægge sig denne Sag paa Hjerte. To Ting bør gjøres: ethvert Medlem bør bede alvorligt i sit Værelse, og tillige bør der holdes Børforsamlinger i denne Anledning. Det Andet, der maa gjøres, er: vi maa se og søge i vore Menigheder, om der i dem ikke bo Kræfter, som hidtil have været skjulte. Jeg haaber, der ere nogle, men de vise sig bedst, naar de tages i Brug. Lad os komme helt ud fra den Tanke, at en Forstander nødvendig skal være Prædikant; det er vist heldigst, at han ikke er det. En Mand med sund Dømmekraft, og som bestyrer sit eget Hus godt, kan ogsaa dømmes og styre en Guds Menighed. Denne Grund-sætning er fulgt af de svenske Baptister, og de have havt stor Velsignelse med sig. Skulle vi vente Velsignelse af Herren, maa vi indrette vore Menigheder, saavidt muligt, efter apostolisk Mønster.

Da denne Sag er bleven omtalt ved en tidligere Konferents, gik man ikke videre ind paa Forhandling af den. Man var enig med de af Br. S. Hansen udtalte Meninger.

9. Sp. Om Medlemsbeviser.

Det vedtoges, uden videre Forhandling om denne Sag, at lade Medlemsbeviser trykke og indrette saaledes, at der paa samme er en Coupon til at fra-klippe. Ved Medlemmers Ankomst til en ny Menighed, skulde saa denne af bemeldte Menigheds Forstander sendes tilbage til den Menigheds Forstander, hvorfra Medlemmet er kommet, og saalænge dette ikke var modtaget, vidste bemeldte Menighed, at det bortrejste Medlem endnu ikke havde ladet sig optage i en anden Menighed.

Mødet Fredag Aften sluttedes derpaa med Bøn af Br. M. Larsen.

Mødet aabnedes Lørdag Morgen Kl. 8 med Afhyngelsen af Ps. 414, Læsning af Joh. 17 og Bøn af Br. M. Larsen.

M. Larsen oplæste derpaa Regnskabet over de forskjellige Kasser, og hvilket var revideret og befundet rigtigt.

Der var indkommet i 1884—85:

Til foreningskassen	1808 Kr. 56 Ø.
Beholdningen fra forrige Aar var	349 — 61 —

Udgiften har været	<u>Salt: 2158 Kr. 17 Ø.</u>
	2004 — " —

Der er altsaa nu i Kassen 154 Kr. 17 Ø.

Til Hedningemissionen indkom	2623 Kr. 86 Ø.
Der var i Behold fra forrige Aar	351 — 29 —

Der var sendt til Boston	<u>Salt: 2975 Kr. 15 Ø.</u>
	2735 — " —

Der var altsaa endnu i Behold: 240 Kr. 15 Ø.

Til Traktatkassen indkom	685 Kr. 34 Ø.
Der var i Behold fra forrige Aar	111 — 98 —

Udgaet (til Udgivelse af Traktater)	<u>Salt: 797 Kr. 32 Ø.</u>
	438 — 5 —

Behold: 359 Kr. 27 Ø.

3 Understøttelseskassen indkom	392 Kr. 94 Ø.
Beholdningen fra forrige Aar var	366 — 46 —

Der var altsaa nu i Kassen: 759 Kr. 40 Ø.

Lønningsskomiteen fremlagte derpaa sine Forslag. Ifølge disse vedtog Konferentsen, efter en kort Forhandling om bemeldte Sag og det i vedkommende Missionærers Fraværelse, at understøtte Br. P. Sønder med samme Bøn som sidste Aar, nemlig 400 Kr., eller 3 Kr. daglig i den Tid, han virkede i Missionens Tjeneste;

dog ønskede Konferentsen, at han skulde virke noget mere paa Menighedernes Udkanter og paa fremmede Egne.

S. Hansen vilde man, som i det sidste Aar, give 300 Kr., og man overlod til ham selv at virke derfor, dels ved at skrive paa den omtalte Baptisthistorie, og dels ved at virke derfor efter bedste Skjøn; dog ønskede man, at han særlig vilde besøge Langeland.

Kr. C. Christiansen i Kjøbenhavn vilde man saa give det 100 Kr., som ellers er givet Kr. Chr. Petersen, da man havde bestemt at understøtte ham af Understøttelseskassen

Stjøndt de to Menigheder, Vandløse og N. Eftildstrup, havde meddelt, at de ikke mere ville yde Bidrag til Foreningsskassen, haabede man dog, at der, ved en forøget Anstrengelse af andre Menigheder, endnu vilde indkomme 1000 Kr. Disse vilde man saa give Br. B. Jensen paa de Vilkaar, at han skulde begynde en Missionsvirksomhed i Horsens og Vejle eller Rolding og Vejle. Man mente, at han helst maatte bo i Horsens eller Rolding og derfra besøge Vejle, hvor han skulde se at betjene Menigheden paa bedste Maade. I det Hele taget holdt man paa, at han skulde være i en Kjøbstad om Søndagen, og om Ugedagene se at besøge de nævnte Kjøbstæders Omegn. Konferentsen haabede, at Vejle Menighed vilde være ham behjælpelig med at leje Lokaler samt bidrage noget til hans Rejser til dens Stationer.

Dahlgren haabede, at N. Suede Menighed, paa hvis Virkefæds Horsens laa, vilde yde Hjælp til at leje Lokaler for i Horsens, naar Vejle Menighed kun selv vilde udrede andre Udgifter.

B. Jensen kunde ikke paabegynde denne Virksomhed før efter Høst; men ellers lovede Brødrene i Forening at efterkomme, saavidt muligt, Konferentsens Beslutninger.

10. Sp Have vi ingen andre Forpligtelser mod de Nævndte der komme i vore Forsamlinger, end at prædike for dem?

M. Larsen: Vi bør vogte os for det Usunde ved visse Opvækkelsesmøder; men alligevel kan der spørges: Bør vi ikke gjøre mere for vore Tilhørere end at prædike for dem? Jeg tror, der bør gjøres mere.

Dahlgren: Der er noget mangelfuldt hos os i saa Henseende. Vi bør hilse venligt paa de Fremmede og tale kjærligt med dem om de aandelige Anliggender.

B. Sønder: Tre Ting skyldes vi Verden: Prædiken, Røn og Opofrelse af Penge Med et Ord: vi skyldes dem Kjærlighed, og den aanbenæres ved ret Anvendelse af disse tre Ting. Man bør ikke jage Tilhørerne bort ved idelig at paalægge dem at høre og gjøre Dette og Hint. Jeg har hørt enkelte Søstende give Formaninger paa en uheldig og støvende Maade: „Glem nu ikke, hvad I have hørt, se nu at I ogsaa gjøre derefter osv“. Lad os hellere tale et venligt Ord med dem og anprise dem Guds store Kjærlighed til os Mennesker og særligt fortælle dem om den Naade, Gud har bevist imod os.

J. Jensen: Søstende maa ikke tale for og efter Forsamlingen med de Fremmede om Heste, Rør og Mejeri-bedrifter, ej heller om Klædebragt og deslige. Særligt bør Prædikanten vogte sig for at tale med dem om slike Ting. Det er uheldigt, naar Prædikanten kun er en Afbrydelse af saadanne Samtaler. Tilhørerne maa gaa hjem med det Indtryk, at Prædikanten selv tror, hvad han prædiker.

S. Hansen: Der er to Ting, som vi bør vogte os for i vore Forsamlinger. Det ene er, at vi ikke komme for sent til dem; thi derved give vi de Fremmede et daarligt Exempel, og det andet er, at vi ikke trække vore Forsamlinger altfor langt ud. Komme vi tidsnok til Forsamling og lægge vi Bind paa at fatte os kort, saa kunne vi i begge Tilfælde finde Lejlighed til at tale et Ord med dem, da de saa ikke ere saa trætte, at de øjeblikkelig, saasnart der er sluttet, maa haste for at komme afsted.

J. A. Petersen: Prædikanten og Menigheden bør

arbejde sammen. Prædikanten kommer modfalden i Forsamlingen. Menigheden bør bede for ham og tage venligt imod ham; dette styrker og opmuntrer ham. En Prædikant lignes jo i Skriften ved en Fisser, som naar han har kastet Garnet ud og atter drager det ind med Fistene, har Hjælp af sin Hustru og sine Børn med at samle de gode Fiske i Kar. Saaledes bør Menigheden ogsaa hjælpe Prædikanten at samle Sjæle for Guds Rige. Som Fisserens Hustru venter paa sin Mand, naar han er paa Havet og beder for ham, tager venligt imod ham, naar han afkræftet kommer hjem og vederkvæger og opmuntrer ham paa bedste Maade, saa maa ogsaa Menigheden træde til og styrke dens Prædikant med Bøn og Opmuntring, samt med at staa ham bi, naar han er nærved at forsvage under Arbejdet. Fisserne fange ikke Fiske uden Madding. Lad os vise Kjærlighed og Gud vil velsigne vor Virksomhed.

Førg. Christensen beretter et Exempel af sit eget Liv. Efter en Forsamling kom en Broder til ham og sagde: „Vil Du søge Guds Børn, saa søg dem blandt Baptisterne!“ Skjøndt denne Tiltale ikke syntes at være saa heldig, saa glemte jeg den dog aldrig.

M. Larsen: Er vor Virksomhed i Forsamlingen forbi, naar vi have prædikeret, bedet og sunget? Dette kan den ikke være. Jeg har i den sidste Tid særlig tænkt paa de meget omtalte Opvækkelsesmøder, ved hvilke Prædikanterne holde korte Prædikener, derefter afholdes en kort Bønforsamling og saa gjøres der direkte Spørgsmaal til de Søgende, saasom: Er Du et Guds Barn? Har Du Fred med Gud? og deslige. Det bliver ofte noget rent forretningsmæssigt, og det bør man være bange for. Dog har jeg ofte gaaet besværet hjem fra Forsamlingen og tænkt: har Du nu gjort Din Pligt? Jeg frygter for, at man saa let beroliger sig herved. Skjøndt god Sang tjener særdeles meget til Opbyggelse, saa frygter jeg dog for, at det er mere skadeligt end gavnligt, naar der synges en Masse Psalmer efter Prædikenen, og det

maafte blot for Melodiens Skyld. Jeg tror, vi bør søge at faa Hold paa de Uombvendte, af hvilke endog mange kunne gaa helt bethngede. Guds Børn bør komme dem til Hjælp med Trøst og Opmuntring.

B. Jensen: Jeg tænker, vi have en Del at overvinde i denne Henseende. Vi ere for fornemme ligeoverfor Tilhørerne; men hvordan skulle vi bære os ad, for at komme til at tale med den Enkelte paa en forstandig Maade? Jeg har ogsaa ofte følt mig besværet efter Forsamlingen, og tænkt, jeg burde have hilset paa En og Anden og talt med dem om deres Sjæles Frelse. Ved Afstedden sagde jeg en Gang til en Pige: „Søg Herren, medens han findes!“ og dette blev et Middel til hendes Omvendelse. Med Hensyn til Søskendes Medvirkning, da kan den være ønskelig, men den maa ske paa passende Maade. Jeg holder heller ikke af megen Sang efter Forsamlingerne, da den let fordriver det gode Indtryk, Tilhørerne kunne have faaet af Prædikenen. Jeg havde en Gang holdt en Forsamling, og da den var endt, forlangtes flere Sange affungne. Dagen efter spurgte jeg en Mand, jeg kom til, Vej til en anden By, hvor der skulde være Forsamling. Jeg agter mig ogsaa derhen, sagde han, og jeg kom saa i Følge med ham og en anden Mand. Disse gik lidt fjernede fra mig og samtalede med hinanden, og blandt Andet ytrede den Ene: Det kan være godt nok med den megen Sang, men man glemmer snart derved alt, hvad man har hørt. Denne Bemærkning glemmer jeg aldrig.

B. Andersen: Den største Mangel hos os er den, at vi elste vore Medmennesker for lidet. Jeg ønsker, at jeg havde mere Kjærlighed til dem, saa at jeg kunde føle mere Medlidenhed med dem. Kan man blot tale til dem i Ydmyghed og Kjærlighed, saa vil vor Prædiken og Tale ogsaa have Indflydelse paa dem.

S. Hansen: Jeg har gjort en Del Husbesøg og fundet det vanskeligt at indlede en Samtale. Har jeg havt Traktater hos mig, saa har jeg begyndt med at for-

ære dem en og anden, men har jeg ingen havt, saa har jeg maattet begynde en Samtale med at gaa lige til Sagen. Folk studse da sædvanligt, men man maa saa lade dem saa Lejlighed til ogsaa baade at tale og spørge. En Regel maa man følge ved Samtaler: Lad de Andre komme til at spørge og lad dem saa Lov til at udtale sig, selv om de sige imod. Det gjør mig ondt at høre, at Brødre ville altid have Ordet. Naar en Prædikant er traadt ned af Prædikestolen, saa gjælder samme Regel for ham, at nu maa han ogsaa tie, medens Andre tale. En Samtale bør ikke være en Prædiken, især fra Guds Børns Side.

J. A. Petersen tror nok, det var heldigt at gjøre vore Forsamlinger korte og saa bagefter holde et Slags Samtale og Bønmode. Han fortalte, hvorledes han en Gang i Kjøbenhavn ved et af Hr. Radcliffe's Møder blev anmodet om at tale med nogle Mænd om deres Sjæles Frelse. I Førstningen var han lidt underlig tilmode, men da han havde talt med dem, fik han lidt mere Mod, saa at Samtalen fik et heldigt Udfald. Radcliffe spurgte disse søgende Sjæle ligefrem: „Har Du Fred med Gud?“ Naar der svaredees Nej! blev der talet til dem om Naaden i Kristus og bedet for dem.

M. Larsen: Vi bør vogte os for at bruge kunstige Midler. Alligevel har jeg tænkt, at det ved visse Lejligheder og til sine Tider kunde være godt at opfordre Søgende til at blive tilbage, og da tale med dem og bede for dem. Men ved saadanne Lejligheder bør Prædikanten have Hjælpere, som ere egnede til at deltage i Gjerningen paa rette Maade.

H. Roulund: I min Opvækkelsestid følte jeg stor Trang til at tale med Br. Larsen, men jeg havde ikke Frimodighed til at begynde Samtalen; men saa skete det en Gang, at han besøgte mig og derved begyndte at tale med mig. Dette blev mig til Betsignelse, og jeg kom omsider i Menigheden.

J. Larsen: Den indre Medfølelse hos Prædikant=

ten eller hos den, der taler med søgende Sjæle, virker bedst i saa Henseende.

Konferentsen tror, at vi i vore Forsamlinger have den hellige Pligt, ved visse Lejligheder, at henvende os direkte til de Besøgende om deres Sjæls Tilstand.

Torius fortæller om en Indremissions Missionær, som virkede i Fjor i Hanherred. Naar han havde endt Forsamlingen, kunde man se, at han havde havt sine Dine henvendt paa de Forsamlede og lagt Mærke til, om der var Noget, der følte ved at høre Ordet. Han søgte saa at faa disse i Tale og spurgte ligefrem: Elsker Du den Herre Jesus? En Kone, som stod ved Siden af, sagde han til: „De elsker ikke den Herre Jesus, det kan jeg se;“ men dette blev Midlet til hendes Omvendelse.

11 Sp. Er de danske Baptisters literære Virksomhed tilfredsstillende?

M. Larsen førte først Talen hen paa „Den danske Evangelist“, der, efter hans Mening burde være større og udgaa oftere. I Vinter blev der udgivet Bibeltekster for Søndagsstolen, men kun saa af dem vare solgte. Af Wibergs Bog var neppe Halvdelen af Oplaget solgt. Vi vove ikke Noget og vinde altsaa heller ikke Noget. Se vi hen til „Ugens Nyheder.“ Dets Redaktion kom fremmed her til Landet, begyndte i det smaa og nu tæller dette Blad over 12,000 Abonnerter. Der er blevet anvendt særdeles meget for at faa det udfyret og udbredt, men desuagtet giver Bladet nu et tilfredsstillende Overstud. — Selv Adventisternes Blad, som holder sig til det strengt kristelige, holder sig og har en stor Udbredelse.

F. Chr. Hansen: Det er ikke saa underligt, at „Ugens Nyheder“ har en stor Udbredelse; thi dette Blad er saa alsidigt og saa fuldt af Avertissementer, at det ikke vanskeligt kan finde Holdere.

J. A. Petersen: Da Menighederne kjøbte Evangelisten, var det ogsaa for at faa den større og bedre,

hvorfor er dette ikke sket? Kan den ikke blive forstørret til næste Aar?

M. Larsen spørger: Hvad skal jeg gjøre med de 800 Expl. af Wibergs Bog? Vil ingen købe den? Og Bibeltekterne, hvad skulle de bruges til? Vil heller ingen købe dem? — Nogle mene, at da de kun indeholde de nøgne Bibeltekter, uden Forklaring, saa kan man ligesaa godt læse disse Tekter ud af selve Bibelen; men Enhver maa indrømme, at det er vanskeligt at følge den internationale Textrække uden at have dem aftrykte i et særskilt Hefte.

Salberg: Det Interessante ved disse Tekter er, at de benyttes i alle Søndagskoler over hele Verden.

S. Hansen: Jeg er bange for, vi gjøre lidt store Fordringer i Henseende til Salget af de nævnte Skrifter. Wibergs Bog er ikke ret gammel endnu; den bliver nok affat med Tiden. Det vil ogsaa nok gaa med Bibeltekterne. Vi kunne altid have en 10 Ore tilovers til en Bog.

M. Larsen: Af Wibergs Bog er der i det sidste Aar ingen solgte uden til Alexander i Lyngs og til Amerika.

J. A. Petersen fortæller, at en Broder i deres Menighed havde foræret Børnene i Søndagskolen 15 Bibler, og da jeg saa, at Bibeltekterne vare udfomne, blev jeg glad. Jeg købte nogle med hjem og forærede Børnene, som ogsaa bleve glade. Disse Tekter læses i hele Verden, og de kunne blive kjære Minder, som kunne bevares fra Barndomslivet. Lad os støtte de Brødre, som søge at gjøre Noget for Søndagskolerne og for Menigheden. Gud lader alt blomstre for at glæde os. Lad os ogsaa gjøre Noget for at glæde Andre. Lad os ikke se saa meget paa Pengene, men mere paa at glæde vore Børn. Spurgeon siger: Grav min Grav her hos disse Børn i mit Vaisenhus, at jeg kan være i deres Minde. Maatte vi ogsaa bevares i vore Børns Minde!

Konferentsen vilde støtte Udgivelsen af Bibeltekterne,

faa at der ogsaa kunde blive trykket et Oplag af dem til næste Aar.

Formiddagsmødet sluttedes nu med Bøn af Br. Chr. Nørgaard.

Eftermiddagsmødet begyndte med Afhyngelsen af Ps. 534 og Bøn af Br. Esfild Jensen.

Efterat der atter var talt nogle Ord om Wibergs Bog toges den Beslutning at nedsætte dens Pris til 50 Ore Stk., og et Aars Kredit. Efter Bestilling ville de altsaa herefter blive sendt for denne Pris til vore Menigheder.

Regnskabet over „Den danske Evangelist“, som var gennemført af to Brødre, blev nu oplæst. I 1884 bleve 1700 Exemplarer trykte. Af disse affattes i selve Aaret 1682, og de øvrige vare solgte i 1885, men til nedsat Pris.

Til den 31. Decbr. 1884 var indkommet	1528 Kr.	37 Ore.
Senere til den 29. Maj 1885	258	82 —
Dg for de Aarg., der ikke vare affatte ved Aarets Udgang, og for ældre Blade var indkommet	44	80 —
Sålt: 1831 Kr.		99 Ore.

For Trykning og Papir.....	915 Kr.	„ Ore.
Indpakningspapir, Porto og deslige	240	25 —
Udgiaverens Løn	300	„ —
1455		25 —
Som Oberstud:		376 Kr. 74 Ore.
Balance, som senere vil være at fradrage	1	14 —
377 Kr.		88 Ore.
De 10 %, Udgiaveren erholder, fradragne	37	78 —
Sendt til Kjøbh. i Alt:		340 Kr. 10 Ore.

Der høves endnu tilgode for 1884	56 Kr.	10 Ore.
Dg for 1883.....	20	50 —
Sålt: 76 Kr.		60 Ore.

men det er tvivlsomt, om alle disse Penge vil komme ind.
N. Larsen.

Fra Br. J. Larsen var sendt følgende Regnskab:

J Behold fra Aaret 1883—84.....	45 Kr. 84 Dre.
Modtaget fra N. Larsen	340 — 10 —
	Summa: 385 Kr. 94 Dre.
Heraf udbetalt 15 Stfr. Aktier.....	150 — " —
J Behold hos mig den 31. Maj 1885: 235 Kr. 94 Dre.	
J Aaret 1882—83 er udbetalt 23 Aktier ==	230 Kr. " Dre.
— — er skjænkede 10 — ==	100 — " —
J Aaret 1883—84 er udbetalt 29 —	: 290 — " —
— — er skjænkede 10 — ==	100 — " —
J Aaret 1884—85 er udbetalt 15 —	= 150 — " —
— — er skjænkede 5 — ==	50 — " —
	Talt: 920 Kr. " Dre.
Kjøbesummen var.....	1000 — " —
Er altsaa til Rest 8 Aktier ==	80 Kr. " Dre,

hvilke ogsaa betragtes som skjænkede, da de ikke ere blevne indløste inden den for Udbetaling af samme fastsatte Tid er udløben.

N. Larsen tilføjede: For dette Aar 1885 trykkes 1750 Exemplarer af „Den d. Evangelist“. Af disse afsættes for Tiden 1715, saa at der altsaa er 35 Aargange tilbage af Oplaget

Som Betaling er indf. i Aar	581 Kr. 60 Dre.
For Trykning de 6 Maanedere..	458 Kr. " Dre,
Porto, Bladhold og deslige....	130 — 26 —
	588 — 26 —

Min Lon for de 6 Maanedere.....	150 — " —
Fattedes altsaa $\frac{29}{100}$: 156 Kr. 66 Dre.	

Efterat der endnu var talt noget om Evangelistens Bestjærelse, Forstørrelse og Udgivelse to Gange om Maanednen, hvilket blev udtalt som et Ønske af Konferentsen, valgtes en Komite, bestaaende af Brd. M. Larsen, S. Larsen og J. Larsen jun, alle i Kjøbenhavn, til at drøfte og ordne Sagen med de nævnte Forandringer med Evangelisten til Nyaar. M. Larsen valgtes senere til Formand.

12. Sp. Naar en Udeløst rejser til en anden Me-

nighed, kan den saa optages saalænge den Menighed er imod det, som den er udelukt af?

Uden nogen Forhandling svarede Konferentsen enstemmig Nej! paa dette Spørgsmaal.

13. Sp. Kunne de danske Baptistmenigheder ikke forene sig om at foretage Højtidelighederne ved Begravelser paa en og samme Maade?

Nogle saa Brødre gttrede sig om denne Sag; men da Forholdene omkring i Landet vare forskjellige, eftersom Kirkens Autoritet var fjendtlig eller venlig stemt imod os, saa kunde der neppe opnaaes en ligeartet Højtidelighed ved Begravelser alle Steder i vore Menigheder. Konferentsen vedtog dog, at vi, saavidt muligt, bede og syngte paa Kirkegaarden ved vore Dødes Begravelser.

14. Sp. Naar man spørger, hvad der forstaaes ved de Ord „Gjensødelssens Bad og Fornylelsen i den hellig Aand,“ hvad er da det rette Svar at give herpaa?

A. Larsen: Efter min Overbevisning forstaaes der ved Ordet „Gjensødelssens Bad“ paa ingen Maade Daaben, som Kirken lærer; men det samme som „Bandsbadet i Ordet“, det vil sige: den ved Guds Ords Forkyndelse og Annammelse ved den Hellig Aands Gjerning udførte Renselse i Sjælen, som gjør, at den saaledes gjensødt og fornnyede Sjæl bliver rensset fra sit gamle Liv og forædlet i Tanker og Handlinger, hvilken Gjerning i Skriften kaldes at fødes paany, blive et nyt Menneske og deslige.

S. Hansen: Br. Wibergs Bog giver en god og tydelig Forklaring i denne Henseende.

14. Sp. Hvorledes bør vi Baptister forholde os overfor vort Lands nuværende politiske Tilstande?

S. Hansen: Ved at færdes iblandt Folk og høre paa de politiske Samtaler, som for Tiden føres rundt om i vort Land, og ved at læse om de mange og store politiske Møder, som holdes overalt, samt om de mangfoldige Opfordringer til at danne „Riffelsforeninger“ og til i det Hele at tage Del i den nuværende Opposition, kan man vel neppe undgaa at blive paavirket i Retning af at være

for eller imod. Spørgsmaalet er derfor her: Hvorledes have vi Baptister at forholde os overfor et saadant politisk Røre? Skulle vi være „Højre“ eller „Venstre“? Jeg tror: ingen af Delene*). Skulle vi da være Neutrale? Heller ikke. At være neutrale er omtrent ensbetydende med at være udeltagende, bekvæmløse, ligegyldige; dette maa en Christen ikke være. Guds Ord formaner os til at bede for Konge og Øvrighed og alle dem, „som ere i Højhed“. Dette bør Baptisterne gjøre, om muligt, mere end hidindtil, uden at tage Hensyn til, hvad vi ellers synes om deres Regering og øvrige Handlemaade. Den, som oftest og mest indtrængende formaner til Bøn for Øvrigheden, er Paulus; men just da han skrev disse Formaninger, var Verdens største Tyran, Keiser Nero, Regent. Er der Nogen, som har lidt under en Øvrigheds vilkaarlige Behandling, er det Paulus; alligevel skriver han: Der er ikke Øvrighed uden af Gud.“ Kongen og de af ham indsatte „Befalingsmænd“ ere Autoriteter, som enhver Undersaat bør vise den skyldige Respekt. „De Øvrigheder, som ere, har Gud beskiftet.“ Jeg mener, man bør afgive en Erklæring om, hvorledes man skal forholde sig i Tilfælde af Oprør i Landet.

M. Larsen: Jesus siger: Mit Rige er ikke af denne Verden, og Be os, dersom vi blive Verdens Bønder! Vi have en bedre Sag at kæmpe for, end de Ting, som Verden strider for. Vi bør, som vi have hørt, bede for Kongen og alle dem, som ere i Værdighed, og det, hvad enten det ene Parti regerer eller det andet.

B. Andersen: Vi bør ikke slutte os til nogen af de saakaldte Foreninger.

Dahlgren: Hvis der blev Oprør, og en Baptist blev opfordret eller tvungen til at gaa med, skal han saa tage en Kugle eller give en Kugle?

*) Naar jeg her taler om „Højre“ og „Venstre“, saa mener jeg som de nu te sig, nemlig altfor hyberlig gaaende.

M. Larsen: Det vilde da være bedre at tage Kuglen, og derved blive sendt til Himlen, end at give en Kugle, og derved sende en Sjæl til Helvede.

Konferentsen tror, at vi Baptister under de nuværende politiske Forhold bør afholde os fra at tage aktiv Del i den nærværende Politik. Derimod formener den, at det er vor hellige Pligt, ifølge Pauli Ord til Thimotheus, 2, 1—3, at bede ydmyggeligen for Kongen og alle dem, som ere i Højhed, at vi maa leve et roligt og stille Livet i al Gudsfrygtighed og Erbarhed.

15. Sp. Afholdenhedsagen.

En Skrivelse fra Br. N. Larsen i Kjøbenhavn, om at oprette frivillige Afholdenhedsforeninger i vore Menigheder, kunne vi, paa Grund af utilstrækkelig Oplysning, kun besvare saaledes, at vi tro Baptisterne bør støtte Sagen nu mere end nogensinde før.

16. Sp. Om Guds Navns Misbrug.

L. Christoffer Jensen: Det er sørgeligt at høre, hvorledes Guds Navn tages forfængeligt iblandt Folk, ja endog af Enkelte i vore Menigheder, især af de Ældre. Desuden bliver det ogsaa ofte misbrugt i Bønmøder og ved lignende Lejligheder. Der kan ikke noksomt advares derimod, især da det hedder: „Du skal ikke tage Herren, Din Guds Navn forfængeligt; thi Herren vil ikke lade den blive ustraffet, som tager hans Navn forfængeligt.“

M. Larsen: Himlens Engle bøje sig for dette Navn. I Helvede skjælver man for det. Fæderne har en saadan Erbødighed for dette Navn, at de sige, at Guds rette Navn er gaaet tabt, fordi det ikke skulde blive vanhelliget af syndige Læber. Vi bør vogte os for at vanhellige eller misbruge det Guds Navn, vi kjende.

J. A. Petersen: Der bør ingen anden Bekræftelse udgaa af vor Mund end: Ja, naar der skal svares Ja, og Nej, naar der skal svares Nej.

L. Christoffer Jensen: Det er især de Gamle, som meget ofte fører disse Ord i Munden: Gud ved det! Det ved Gud, Gud hjælpe Dig! osv.

S. Hansen: Det Ord: Gud ved det! og lignende ere meget farlige at bruge; thi det er Djævelen, som har lært Menneskene at bruge saadanne. Det var hans Ord til Eva i Paradiset: „Gud ved, at Eders Dine skulle oplades.“ Lignende Ord bruges af Menneskene ved de mest ligegyldige Ting. Hvad er Guds Navn? Det er et Ord, som omfatter alle Guds gode Egenstaber. Maady siger, at Gud har 256 Navne i den hellige Skrift. Jeg har ikke talt efter; men det ved jeg, at ingen af dem bør bruges forfængelige.

P. Sønder: Verden ligger i det Onde og ligger altjaa begravet i Guds Navns Misbrug. Guds Børn kunne let falde i samme Synd, og komme til at bruge de Udtryk: O Gud dog! Herre Jesus! osv., men vi bør vogte os for saadant, og formane Andre, naar de gjøre sig skyldige deri. Verden verler med at tage Guds Navn forfængelig og med at bande, men Guds Børn bør ikke stille sig lige med Verden.

J. Larsen bemærkede, at Ordet Skam, „det ved jeg Skam ikke,“ ogsaa er anstødeligt og forkasteligt af en Christen.

17. Sp. Om Oprettelsen af en Højskole.

Br. N. P. Jensen i Chicago havde sendt en Skrivelse til Konferentsen, hvori han udtalte Ønsket om, at de danske Baptister i Anledning af deres 50aarige Jubilæum burde oprette en Højskole heri Landet.

Dette blev læst, og da der viste sig almindelig Interesse for denne Sag, vedtog Konferentsen at samle Bidrag og Aktier dertil paa 10 Aar. Desuden valgte den en Komite til Sagens Fremme, bestaaende af Brd. Søren Knudsen, Erik Dahl, Mogens Nielsen, Jens Back og Anders Jensen, hvilken sidste valgtes til Formand. Christen Larsen og Niels Chr. Holm valgtes til Reservere.

Da Konferentsen nu var ved sin Slutning valgtes derpaa Brd. N. C. Holm og Jens Martin til at revidere Foreningens Regnskab for næste Aar.

Til raadgivende Brødre valgtes de samme som for

forrige Aar, nemlig Brd. V. Henriksen, E. Jensen, S. Jensen, Chr. Nørgaard, N. Larsen og M. Larsen.

Det blev vedtaget, at Konferentsen skulde afholdes i Kjøbenhavn næste Aar.

Til at gennemse Protokollen, naar den er renskrevet af Br. N. Larsen, valgtes sluttelig Brd. N. C. Holm og J. P. Hansen.

Br. M. Larsen sluttede nu Konferentsens Møder med følgende Ord:

Jeg har det Haab, at vi kunne slutte vor Konferents i Guds Navn. Han har været god imod os. Paa ingen af de forrige Konferentser have vi været helt fri for Strid, men denne har været en Undtagelse. Dog saa vi, at den let kunde være kommet. Vi bade Herren om at være iblandt os og hjælpe os, og han bønhoerte os. Det er ikke sandt, hvad der blev sagt ved en Veflighed, at Gud brød sig ikke om os. Jo, han baade bryder sig om os og han hører og hjælper os. Han hører vore Bønner og vi have Grund til at takke ham særligt; jeg føler mig skyldig dertil nu. For selv at blive glade, bør vi gjøre Andre glade. Vi vide, at den frederikshavnste Menighed, som har gjort os glade, selv er bleven glad og føler sig lykkelig. Vi have haft en herlig Konferents og følt os alle glade, men er det saa herligt at være samlet her med hverandre, som de, der ere rensede i Lammets Blod, saa vil det blive langt herligere at samles i Himlen, hvor ingen Synd findes, og ingen Adskillelse mere skal finde Sted. Vi ville leve for at gjøre Guds Børn godt, og netop derved ville vi selv føle os lykkelige. Men medens vi sige hele den frederikshavnste Menighed Tak for al dens Opopffrelse, ville vi særlig sige Søstrene Tak for deres besværlige Gjærning. De have haft meget Arbejde i disse Dage; men hvad de have gjort for os, det have de gjort for Jesus, og vi vide, at de ingenlunde skulle misje deres Løn. Vi kunne ikke gjøre det saa i Kjøbenhavn, men haabe dog at gjøre for Brødrene, hvad vi kunne. Maaatte vi alle samles i Himlen. Amen.

Br. J. P. Hansen sluttede nu med en hjertelig Bøn, hvorpaa Betsignelsen udaltes af M. Larsen. — Sluttelig blev Ps. 616 affungen.